

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: J.,
se sídlem X
zastoupené Mgr. Davidem Rašovským,
advokátem se sídlem Hlinky 135/68, 603 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 26. 5. 2020, č. j. JMK 71849/2020, sp. zn. S-JMK 69368/2020/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy, oddělení správních činností (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 3. 2017, sp. zn. MUBR-S 5135/2016 OSVD, č. j. MUBR 19976/2017/HT, (dále též „prvostupňové rozhodnutí“),

podle ustanovení § 92 odst. 1 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jako opožděné.

2. Z obsahu napadeného rozhodnutí a předloženého správního spisu zjistil soud následující. Proti prvostupňovému rozhodnutí, které bylo žalobkyni oznámeno doručením do datové schránky dne 12. 4. 2017, podala žalobkyně prostřednictvím zmocněnce J. N. odvolání dne 16. 4. 2020. J. N. udělila žalobkyně plnou moc ze dne 30. 1. 2017 k zastupování pro celé řízení č. j. MUBR-5135/2016/HT, stejně tak jako u příslušných odvolacích orgánů. J. N. byl současně v té době jediným jednatelem žalobkyně.

II. Žaloba

3. Žalobkyně předně uvedla, že předmětem sporu je včasnost odvolání podaného žalobkyní dne 16. 4. 2020. Napadenému rozhodnutí pak žalobkyně vytýká, že je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost, nepřezkoumatelné pro nedostatečně zjištěný skutkový stav a nezákonné pro závažné vady v řízení, zejména před správním orgánem I. stupně.
4. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost žalobkyně spatřuje v tom, že žalovaný tvrdil, že meritorní rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobkyni doručeno do datové schránky dne 12. 4. 2017, což je však v rozporu s obsahem spisu, kde správní orgán uvádí, že mělo být do datové schránky žalobkyně doručeno už dne 10. 4. 2017. Rovněž je nepravdivé tvrzení žalovaného, že žalobkyně podala odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím datové schránky, neboť jej podala prostřednictvím svého zmocněnce J. N. jeho osobním e-mailem se zaručeným elektronickým podpisem dne 16. 4. 2020.
5. Žalovaný dále podle žalobkyně nesrozumitelně odkazoval na podnět žalobkyně na přezkum ze dne 6. 9. 2017, který se ale netýkal prvostupňového rozhodnutí, ale rozhodnutí odboru kanceláře tajemníka Městského úřadu Břeclav, č. j. MUBR-62619/2017 ze dne 22. 8. 2017 v rámci daňového řízení. Proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, možná i pro nesrozumitelnost, když tato vada měla evidentně vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.
6. Žalovaný se dále podle žalobkyně snaží vyvolat dojem, že volba zmocněnce byla ryze účelová. Volba zmocněnce s e-mailovou adresou X je však správnímu orgánu I. stupně i žalovanému známa, zmocněnec J. N. v minulosti se správním orgánem I. stupně i s žalovaným z tohoto e-mailu komunikoval a nikdy nebyla vznesena žádná výhrada ohledně účelovosti. Navíc žalobkyně opakovaně žádala, aby jí bylo rozhodnutí ze dne 28. 3. 2017 na tento e-mail zasláno, což se stalo na základě žádosti ze dne 2. 4. 2020 a až dne 9. 4. 2020 se zmocněnec seznámil s prvostupňovým rozhodnutím. Žalovaný dále opomněl, že jiným rozhodnutím z roku 2015 zamítl žádost žalobkyně o prominutí zmeškání úkonu, neboť žalobkyně se kvůli technickým problémům nemohla včas přihlásit do datové schránky. Proto žalobkyně nyní zvolila jiný způsob doručování. Datové schránky mívají technické problémy, přihlašují se do nich i osoby odlišné od jednatele žalobkyně a poté se datové zprávy zařadí do fronty přijaté pošty a po 3 měsících se vymažou. V řadě zemí je navíc na internetu blokováno přihlášení do datových schránek.
7. Nutnost zasílání rozhodnutí zmocněncům uvádí zákon, kterým jsou správní orgány povinny se řídit. Nemohou se svévolně rozhodnout, že zmocněnci zasílat rozhodnutí

nebudou, například protože je zmocněnec jednatelem zastoupeného účastníka řízení. Správní orgány jsou rovněž povinny akceptovat princip legitimního očekávání a pokud v jiných případech zasílání zmocněnci akceptují, nemohou v jiných případech za stejných podmínek zasílání zmocněnci neakceptovat. Judikatura sice umožňuje oznámit rozhodnutí i nezákonným způsobem, ale pouze za předpokladu, že se s ním zmocněnec prokazatelně seznámí. Zmocněnec však prohlásil, že se s nezákonně doručeným rozhodnutím do datové schránky neseznámil. Důkazní břemeno pak v případě nezákonného doručení nese správní orgán.

8. Kromě toho, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno až dne 9. 4. 2020, je rovněž zcela nezákonné. Přestupek provozovatele vozidla může vzniknout pouze na základě neoprávněného zastavení nebo stání, zákaz vjezdu v zákoně uveden není. Správní orgán nemůže extenzivně podřadit zákaz vjezdu pod § 125f odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“). Pokud správní orgán uvádí, že motorové vozidlo stálo, pak se jedná o nepravdivou informaci, neboť motorové vozidlo po dané komunikaci projíždělo. Správní orgán I. stupně nerespektoval plnou moc zaslanou dne 30. 1. 2017 a předvolání k ústnímu jednání zaslal nezákonně do datové schránky žalobkyně. Ústní jednání v nepřítomnosti žalobkyně se pak konalo v rozporu se zákonem. Nakonec žalobkyně upozornila na to, že případný přestupek byl již prekludován.
9. Závěrem žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný trvá na svém posouzení včasnosti odvolání, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a sdělení ke stížnosti, jehož předmětem byla právě správnost doručení. Podnět na přezkum ze dne 6. 9. 2017 byl podán právě ve věci doručení rozhodnutí o přestupku. Posuzované přestupkové jednání bylo podle žalovaného podřaditelné pod objektivní odpovědnost provozovatele vozidla. Pokud je na nějaké místo zakázáno vjíždět, tím spíše je tam zakázáno zastavit nebo stát. Vzhledem ke skutečnosti, že odvolání bylo opožděné, prvostupňové rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 4. 2017, k prekluzi tak nemohlo dojít.
11. Žalovaný proto uvedl, že podaná žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě a přesně zjištěného skutkového stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny dostatečné podklady, skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobkyně, ani žalobkyně nebyla rozhodnutím žalovaného zkrácena na svých právech. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně

12. V replice žalobkyně uvedla, že považuje vyjádření žalovaného za částečně nesrozumitelné, žalovaný dále ve svém vyjádření podle žalobkyně uvedl nepravdivá tvrzení.
13. Žalobkyně dále uvedla, že v přestupkovém řízení zmocnila dne 30. 1. 2017 J. N., který ze svého e-mailu dne 30. 1. 2017 zaslal správnímu orgánu I. stupně odpor a současně i plnou moc. Žalobkyně tak byla v přestupkovém řízení platně zastoupena J. N.. V daňovém řízení bylo žalobkyni do datové schránky doručeno vyrozumění o

nedoplatku 2 500 Kč od Městského úřadu Břeclav, odbor kanceláře tajemníka, na které žalobkyně reagovala zmocněním advokáta Mgr. Jaroslava Zemana, který dne 31. 7. 2017 reagoval námitkou proti vyrozumění a současně předložil plnou moc. Zmocnění advokáta Mgr. Zemana bylo ukončeno v průběhu roku 2018. Je tedy bezpředmětné, zda žalovaný doručoval prvostupňové rozhodnutí i Mgr. Zemanovi dne 27. 5. 2020, protože již bylo platně doručeno zmocněnci J. N. dne 9. 4. 2020.

14. Žalovaný rovněž zastává nesprávný názor, že podnět k přezkumu byl podán ve věci doručení meritorního rozhodnutí o přestupku. Jednalo se však o podnět k přezkumu rozhodnutí zcela jiného správního orgánu v rámci jiného – daňového řízení. Navíc žalobkyně v podnětu upozornila, že jí nebylo meritorní rozhodnutí řádně doručeno a žádá o jeho zaslání zmocněnci.
15. Žalobkyně dále odmítla názor žalovaného, že pokud je na nějaké místo zakázáno vjíždět, pak tím spíš je tam zakázáno zastavit nebo stát. Zákaz vjezdu podle žalobkyně platí pro oblasti, které dále mohou být upraveny dopravními značkami zákazem stání nebo zastavení. Řidič vozidla, který zákazem vjezdu pouze přijíždí anebo zastaví na místech, kde stání či zastavení není zakázáno, se tak může dopustit pouze přestupku zákazu vjezdu. Žalovanému ani správnímu orgánu I. stupně navíc nepřísluší extenzivně vykládat zákon v neprospěch obviněných, když silniční jasně definuje odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek.
16. K otázce prekluze žalobkyně uvedla, že se týká pouze situace, pokud soud vyhověl žalobě a odvolání ze dne 16. 4. 2020 nebude považovat za opožděné, neboť k přestupku došlo již dne 31. 12. 2015.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
18. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
19. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
20. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
21. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobkyně nenamítala, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

22. Žalobkyní byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že
nebylo
vydáno
v důsledku libovůle.“
23. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011 – 170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, náleží 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudu jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. náleží ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, náleží 34, str. 257, a náleží ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve

Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

24. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 – 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.
25. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok,

jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

26. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobkyni ani v jednom z jejích odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
27. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sama žalobkyně s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobkyně nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
28. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
29. Krajský soud zdůrazňuje, že rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí je značně omezen důvody, pro které bylo vydáno. Jestliže žalovaný zamítl odvolání pro opožděnost, je soudní přezkum omezen jednak na posouzení otázky, zda žalobkyně podala odvolání opožděně či nikoliv, jednak na to, zda řízení před žalovaným (nikoliv řízení prvostupňové) nebylo stíženo vadou, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jelikož žalovaný vůbec neposuzoval (a ani nemohl posuzovat) zákonnost prvostupňového rozhodnutí o přestupku žalobce, nemůže ani nyní soud tyto otázky posuzovat. Jak se také vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011 – 102, „v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného je tedy správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřipustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto odvolací rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (srov. rozsudek č. j. 5 As 18/2011 – 81 ze dne 13. května 2011)*.“
30. Z takto vymezeného rámce soudního přezkumu rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost zcela vybočuje okruh námitek, v nichž žalobkyně poukazuje na nezákonnost prvostupňového rozhodnutí spočívající v tom, že přestupek provozovatele vozidla může vzniknout pouze na základě neoprávněného zastavení nebo stání a správní orgán nemůže extenzivně podřadit zákaz vjezdu pod § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona. Uvedené námitky je podle krajského soudu nutné považovat za nedůvodné už proto, že se zcela

míjí s důvody, pro které bylo vydáno napadené rozhodnutí. Nejde o námitky, které by byly vůbec způsobilé vyvrátit závěr žalovaného o opožděnosti podaného odvolání.

31. Jak je uvedeno výše, prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky žalobkyně dne 12. 4. 2017. Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí následně podala žalobkyně dne 16. 4. 2020 prostřednictvím zmocněnce J. N.. J. N. udělila žalobkyně plnou moc ze dne 30. 1. 2017 k zastupování pro celé řízení č. j. MUBR-5135/2016/HT, stejně tak jako u příslušných odvolacích orgánů. J. N. byl současně v té době jediným jednatelem žalobkyně.
32. Krajský soud při posouzení toho, zda se prvostupňové rozhodnutí dostalo do dispozice zmocněnce J. N., vycházel ze skutečnosti, že jako jednatel žalobkyně měl do datové schránky přístup. Jelikož ze zákona má do datové schránky právnické osoby přístup právě její statutární orgán, je nutné z toho vycházet při posouzení, zda se prvostupňové rozhodnutí dostalo do dispozice zmocněnce J. N..
33. Podle ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, *k přístupu do datové schránky právnické osoby je oprávněn statutární orgán právnické osoby nebo člen statutárního orgánu právnické osoby, pro niž byla datová schránka zřízena.*
34. Podle ustanovení § 8 odst. 6 písm. b) zákona o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů *k přístupu do datové schránky je dále oprávněna pověřená osoba, kterou je u datové schránky právnické osoby fyzická osoba pověřená statutárním orgánem právnické osoby, pro niž byla datová schránka zřízena, a to v rozsahu jím stanoveném.*
35. Krajský soud obecně souhlasí se žalobkyní, že doručení prvostupňového rozhodnutí neproběhlo formálně správně – tedy nebylo doručeno přímo zmocněnci. Byť je samozřejmě rozdíl mezi doručováním přímo žalobkyni do datové schránky a tímto prostřednictvím jejímu statutárnímu orgánu, a doručováním J. N. jako zmocněnci – fyzické osobě, nelze přehlédnout, že doručováním přímo do datové schránky žalobkyně se J. N. prvostupňové rozhodnutí muselo dostat do dispozice a měl možnost se s rozhodnutím seznámit. To, jakým způsobem je v rámci interních vztahů žalobkyně upraveno, kdo má umožněn přístup do datové schránky žalobkyně, není relevantní. Podstatné je, že primární přístup do datové schránky má statutární orgán, tedy v tomto případě jednatel, jímž byl v předmětné době pouze J. N.. To, že měly do datové schránky přístup jiné osoby než jednatel J. N., tj. že J. N. další osoby pověřil k přístupu do datové schránky, nebylo v průběhu řízení ani nijak doloženo, pouze obecně tvrzeno. Pokud však jednatel žalobkyně jako osoba s primárním přístupem poskytl přístup do datové schránky i jiným osobám, nesl rizika s tím spojená, tedy i to, že se do datové schránky přihlásí jiná osoba, čímž budou písemnosti doručeny, zařadí se fronty přijaté pošty a tím se „zneviditelní“, jak je uvedeno v žalobě.
36. Současně krajský soud ze správního spisu z doručky z datové schránky zjistil, že prvostupňové rozhodnutí bylo do datové schránky doručeno nikoliv fikcí (tj. po 10 dnech od podání datové zprávy), ale již dříve po přihlášení oprávněné osoby do datové schránky. Je tedy zřejmé, že se do datové schránky přihlásila osoba, která měla do datové schránky přístup – ať už šlo o samotného jednatele nebo jinou osobou udělením přístupu oprávněné osoby či poskytnutím přihlašovacích údajů. Krajský soud na tomto místě opět uvádí, že není relevantní, zda se přihlásil sám jednatel či jím pověřená osoba, neboť je na interních pravidlech žalobkyně, aby se s doručnými písemnostmi seznámil i jednatel.

Pokud tedy J. N. tvrdí, že neměl možnost se s prvostupňovým rozhodnutím seznámit, nepovažuje krajský soud toto tvrzení za relevantní, neboť jak shrnuto výše, jako jednatel žalobkyně, a tedy osoba s primárním přístupem do datové schránky, měl možnost se s prvostupňovým rozhodnutím seznámit.

37. Z dalšího postupu žalobkyně v řízení je přitom zřejmé, že se zmocněnec J. N. jakožto jednatel žalobkyně s obsahem prvostupňového rozhodnutí seznámil nejpozději dne 22. 8. 2017, jak vyplývá z podnětu k přezkumnému řízení ze dne 6. 9. 2017.
38. Žádost zmocněnce o doručování na e-mailovou adresu je rovněž sporná, protože ve správním spise není založena výslovná žádost o doručování na tuto elektronickou adresu, když jako elektronická adresa je uveden pouze v rámci plné moci udělené J. N. jeho e-mail se zaručeným podpisem. To, že J. N. prostřednictvím této e-mailové adresy v minulosti komunikoval se správními orgány, není relevantní. Podle § 19 odst. 4 správního řádu přitom správní orgán doručuje na elektronickou adresu na požádání účastníka řízení, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci. Ze správního spisu vyplývá, že žádná konkrétní žádost o doručování na e-mailovou adresu nebyla zmocněncem předložena a správní orgány tudíž neměly povinnost na tuto e-mailovou adresu zmocněnci doručovat písemnosti. V takovém případě pak mělo být zmocněnci doručováno poštou na adresu jeho bydliště. K tomu sice správní orgán I. stupně nepřistoupil, avšak tato vada doručování, vzhledem k výše uvedenému, neměla vliv na práva žalobkyně.
39. Krajský soud má proto s ohledem na uvedené za to, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno opožděně. Zmocněnec J. N. se s obsahem prvostupňového rozhodnutí seznámil nejpozději dne 22. 8. 2017, odvolání podané dne 16. 4. 2020 tak bylo zjevně opožděné, když *odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí* (§ 83 věty první správního řádu). Podle ustanovení § 92 odst. 1 věta první správního řádu *opožděné nebo nepřijatelné odvolání odvolací správní orgán zamítne*, tedy žalovaný postupoval správně, když opožděné odvolání žalobkyně zamítl.
40. Krajský soud na závěr poznamenává, že sám J. N. svojí procesní taktikou, tedy udělením plné moci „sám sobě“, vnesl do správního řízení nejistotu ohledně doručování. V minulosti J. N. reagoval na datové zprávy doručené do datové schránky žalobkyně, zjevně se tedy datové zprávy i v minulosti bez problému dostaly do dispozice J. N. jako statutárního orgánu.

VI. Závěr a náklady řízení

41. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
42. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

43. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

44. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. července 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce